

7. The Sumerians, Samuel Noah Kramer, The University of Chicago Press, 1963.
8. Az Ősműveltség, Magyar Adorján, Magyar Adorján Baráti Kör kiadása, Budapest, 1995.
9. A Csodaszarvas, Magyar Adorján, Magyar Adorján Baráti Kör kiadása, Budapest, 1991.

Antal Csaba

Lánc, lánc, eszterlánc

*Lánc, lánc, eszterlánc,
eszterlánci cérna,
cérna volna, selyem volna,
mégis kifordulna.
Pénné volna karika,
forduljon ki Marika,
Marikának lánc.*

Ezt a magyar dalocskát éneklik gyereklányaink, miközben egymás kezét fogva körbe-körbe járnak, és a kiénekelte lányok nevük hallatán ki- vagy befordulnak.

A népdalok, mondókák, kiszámolók és a népi díszítések többsége olyan régi tudást, titkot őriz, amit napjainkban már igen nehéz értelmezni, megfejteni. Ebben a szövegben szintén olyan dolgok rejtőznek, melyek megismerése után gyökeresen megváltozik az eleink tudásáról, fejlettségéről bennünk kialakult, jobban mondva szándékosan kialakított hamis kép, és *nyomban romba dőlnek a magyarság származásáról szóló hazug elméletek.*

A tudomány mára ismét elérte azt a magas fejlettségi szintet, hogy értelmezni lehet ezt a régi mondókát.

Miről szól ez a dal? A szövegben lévő szavak jelentésének meghatározása után újra felszínre kerül az ősi titok. Legelőször az eszterlánc összetett, sőt mint később kiderül, többszörösen összetett szó eredetét, valódi jelentését próbálom meghatározni a magyar nyelv segítségével.

Az eszterlánc szóösszetételben lévő eszter, a finnugrista szótárak szerint feltehetően szláv eredetű és a hasonló szóösszetételű, nádból, szalmából készült tetőt jelentő eszterha, eszterhaj szavakból kiindulva, szalmából készült láncot jelent. Szerintük ez a szó véletlenül esik egybe a helytelenül héber vagy perzsa eredetűnek tartott, csillag

jelentésű Eszter tulajdonnévvel. Ez a női név valószínűleg a babiloni mitológia növény- és állatvilág, a szerelem, a viszály, a termékenység és az anyaság istennőjének tartott Istar-nak (a sumero-roknál Inanna), az idők folyamán módosult névváltozata, akit később a Vénusz bolygó, az ezüstfénnyel ragyogó Esthajnalcsillag alakjaként is tiszteltek.

Hazánk legnagyobb folyama a Duna az ősi időkben ennek az Istennek a nevét viselte.

Az Ister folyó mellett épült város Esztergom régi neve pedig Istergam volt, ami a „gam” szótag görbe jelentéséből adódva, Ister kanyarját jelenti. Az Istar vagy Ister névnek első szótagja az „is” jelentésben azonos a tüzet jelentő sumer „izi” szóval. Sumerul a tűzhely neve kiizi, azaz kiizzó. Nyelvünkben ez a kifejezés még ma is megtalálható az izzad, izzik, ízik (gyújtósznak való takarmánymaradék), izzó szavakban.

„Ha fénylik gyertya szentelő, az íziket vedd elő.”

A második szótag, a „ter” „elvont gyöke, 1) terem (ige), terem, termék, termel, termés, termény, termékeny, termeszt, természet, termet származékoknak. Szélesb ért. azon r gyökhangú szók nemzetségébe tartozik, melyek kisebb nagyobb szélesedésre vonatkoznak, s ekkor azonos, vagy legalább rokonítható „tér” főnévvel.” /Czuczor Gergely, Fogarasi János: A magyar nyelv szótára. 1862/

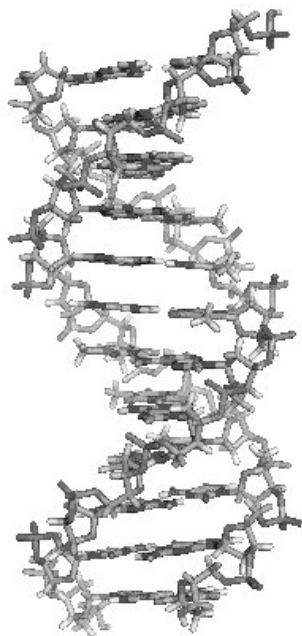
Az Ister név tehát nem jelent mást, mint izzó teret, a hevesen fortyogó, életet teremtő központi égitestünket, a Napot, annak életterét valamint más bolygórendszerek sziporkázó csillagait.

Az Eszter név valóban az Ister név módosult változata, azt egy i.e. 19-18. századból eredeztetett babiloni lelet bizonyítja.

Ister, a teremtő

A domborművön az oroszlánok és a baglyok társaságában Ister, az Ég úrnője látható, aki marikaiban egy-egy láncszemet tart. Ez a lánc Ister lánc, ami későbbiekben, mint „szalagos” gyűrű, képírással jelvé vált.

Ister láncának földi mása

Az iz-ter-lonc, mai magyar nyelven az izzó tér lánc, a mindenségben 70 ezer km/h sebességgel száguldó, hevesen izzó Napunk mozgási tengelye,

a Nap útja körül keringő bolygók pályája által kirajzolt, a folyamatos haladás következtében létrejövő hullámzó láncmozgás. Így már világos, hogy miért jelent csillagot az Eszter tulajdonnév.

Ennek a több milliárd éves mozgásnak kicsinyített mása a Föld élőlények testében hajladozó örökítőanyag, a DNS lánc, aminek alakja „miképp a mennyben azonképp a földön is” az életet teremtő izzó tér láncának, a bolygók Nap körüli csavargó mozgásának az alakját vette fel.

Az alábbi, az i.e. második évezred elejéről származó Istert ábrázoló leleten a láncszem egy spirál alakban felcsavarodott hosszú szár, a DNS lánc végén helyezkedik el.

Ister a „selyemcérnából” sodort DNS láncsal /Louvre, Párizs/

A DNS szál tulajdonságára, hajszálvékonyságára utal a céna szó melyet, mint isteni szál, a nemesen csillogó, drága selyemszálhoz hasonlítanak. Ennek az isteni láncnak a kifordulása (forduljon ki Marikának lánc) nemcsak ezt a folyamatos mozgást, hanem a gyermek megszületését is jelenti, hiszen a magzat, az új lánc hordozója, a világrajövele előtt a szülés megkönnyítése végett az addigi farhelyzetéből fejjel a medence alja felé fordul, mintegy kifordul a biztonságot nyújtó anyaméhéből.

A Föld jele

A táltos hit szerint az eszterlánc az édig érő fának a megjelenítése, ami véleményem szerint nem csak a világok közötti átjáróként szolgál, hanem a DNS és a Nap körül keringő bolygók mozgása következtében létrejövő lánc alakja közötti azonosságra is utal. Népművészetünk a Mindenség és a Föld között fennálló kapcsolatot, kacsaringó vagy hosszú fonat formájában jeleníti meg. Legértékesebb nemzeti kincsünk, a magyar államiság jelképe, a *Szent Korona* alsó részéről lelógó aranyláncok (összesen kilenc), melyeknek a végén lévő csepp alakú foglalatok hátsó részén a rovásunk „F” betűje, a Föld jele látható, ezt az összeköttetést sugallják. A Korona jelenti az Eget, a Mindenséget, a megkoronázott személy pedig a

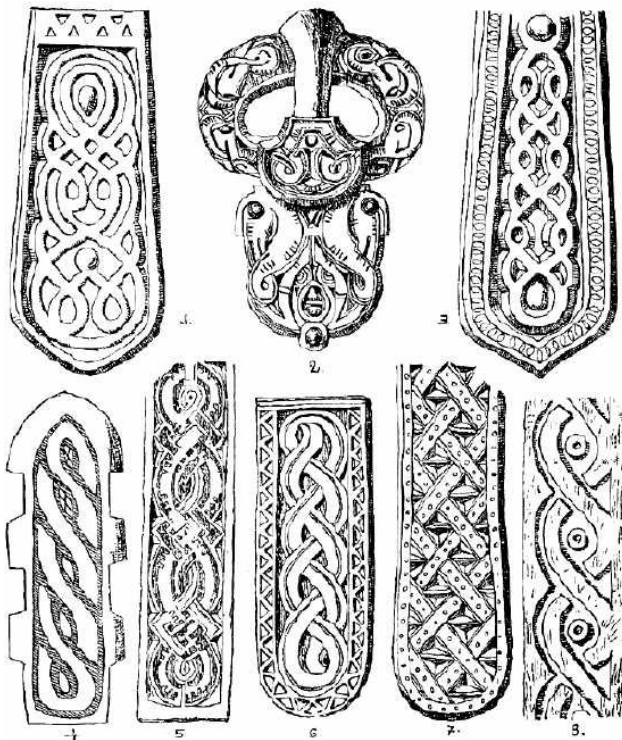

A Föld és az Ég ura

Ugyancsak a Föld és az Ég között fennálló kapcsolatot jelzik a Korona zománcképeinek ábrázolásai, többek között jelképesen a keresztpántok legfelső részére helyezett, azaz a világ tetején trónoló *Atya Istent* ábrázoló zománckép is. Ezen a képen az Őstevő mellett *világfák*, *életfák* láthatók, melyek koronája lángnyelv formát ölt, mely a fortyogó Napra utal. A fák törzsén, azaz a Naptengeylen, az örökítő szálatkat illetve a bolygók mozgását, a tűzláncot jelképező növényi indák kúsznak fel csigavonalban.

Rituális ivó-kanecsó i.e. 2350-ből, felületén a DNS szálatkat jelképező kígyókkal, középen a Nap útjának a tengelye

Kígyófonatos avar szíjvégek

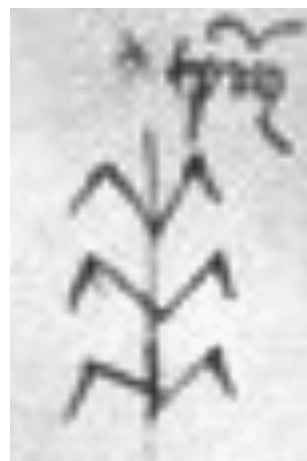
A teremtést ábrázoló kőlap, közepén az életfával
(Mezopotámia, i.e. 800)

A következő képen látható szövetre hímzett magyar népi díszítés és a több mint ezer éves kőlap életfájának a formája között kísérteties a hasonlóság. A hímzésben is ott vannak a két oldalra hajló pálmalevelek, a közepén lévő törzs, mely itt pontok láncolatából áll és a két függőleges vékony vonal, ami mintegy lezárja, védi a belső részt.

Párnavég gyolcsoson, hullámdíszes minta között rozetták sorával (Mezőkeszű, Kolozs megye, 20. század) Bp. Néprajzi Múzeum

Az életfa leegyszerűsített ábrázolása a Nikolsburgi abc néven elhíresült, az ősi írásjeleinket bemutató papírlapon is megtalálható „TPRUS” olvasattal.

A nikolsburgi égígérő fa, vagy életfa, felette a „TPRUS” felirat (14-15. század)